

„Jó - a co mně se nestalo! To vám spím a najednou se trochu probudím, jen tak do polospánku, a cejtím, jak mě něco hřeje do zadku. Tak jsem si tam sáhnul, ale to jsem neměl dělat! V tu ránu jsem byl úplně vzhůru. Já hořel a připlácl jsem si kalhoty na tělo!

Vyskočil jsem a řvu jako bizon. Jednou rukou jsem si odtahoval kalhoty od mařeny a druhou rozepínal pásek. Kluci se vzbudili a měli z toho děsnou legraci. Všechno jsem měl propálený a na mařeně takovejhle pucejř!“

x x x

Kluci se smějou, když jim tohle vypravuju.

„Hele, to jsi si na to měl lehnout!“ radí Čudla. „Tak se zabrání přívodu kyslíku a uhasí se to samo!“

„To se ti lehko řekne,“ povídám, „ale když jsi rozespalej - a hoříš!“

„To nesmíš začít zmatkovat. Musíš holt bejt chladnokrevnej!“ ukončil Čudla rozmluvu a já si zapálil cigaretu.

Oheň hrál se stíny na stromech divadlo, já kouřil a bylo mi fajn. Zamáčkli jsem vajgla a hledal na obloze Malej a Velkej vůz, pak se mi začaly honit hlavou všelijaký myšlenky, který mě zatáhly do hlubokýho spánku. Někdo na mne začal křičet, a mne napadlo, že to možná neřve na mě. Proč by taky na mne řval JAU JAU POMÓC ?

Zprvu jsem nevěděl, jestli ještě nespím a nezdá se mi to. Naproti mně se totiž hýbal oheň trhavě nahoru a dolů a do stran a z toho místa se taky ozýval ten strašnej řev.

Vyskočil jsem - a bylo mi hned všechno jasný. Na Čudlovi hořela celta i s dekou a kalhotama. On totiž zapomněl při tom zmatku na důležitou poučku, že „lehneme-li si na místo, na kterém hoříme, zamezíme tím přístup kyslíku, až se tím pádem samo od sebe uhasí.“

Holt nesmíš začít zmatkovat!

Jevga

(SEM-TAM roč. IV. č. 1 / 1983)